

## D ô v o d y :

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť verejný obžalobca len na ťarchu obžalovaného F. D. na základe § 385, č. 1 c) tr. por., lebo vrchný súd má mylne za to, že predpísané zmocnenie dotyčne obžalovaného F. D. udelené nebolo, a preto obžalovaný F. D. omylne bol oslobodený. Zmätočná sťažnosť je základná.

Formálne náležitosti zmocnenia obsahuje § 91, odst. 1 tr. p., ktorý stanovil, že zmocnenie môže byť dané buď v úradnom spise, riadenom na štátne zastupiteľstvo alebo na ministra spravodlnosti, alebo vo zvláštnom písomnom vyjadrení. Obsah tohoto písomného vyjadrenia, ďalšiu jeho formu a postup zákon neurčuje; stačí tedy, keď ten, kto je oprávnený k udeleniu zmocnenia, dá písomne na javo svoju vôľu, aby ho zastupoval verejný obžalobca. Podľa zistenia vrchného súdu urazený verejný úradník podal svoj návrh k súdu cieľom stíhania obžalovaného v lehote uvedenej v § 17 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Zo spisov vysvitá, že urazený ešte pred tým, než podal k súdu svoje trestné oznámenie, žiadal u svojho predstaveného úradu, aby v smysle vtedy platného § 9, č. 6 zák. čl. XLI:1914 bolo udelené zmocnenie štátnemu zastupiteľstvu. Toto zmocnenie bolo aj udelené a na základe jeho podaný návrh štátneho zastupiteľstva cieľom zavedenia stopovania došiel k súdu dňa 18. októbra 1933, totiž toho istého dňa, keď trestné oznámenie urazeného bolo k súdu podané. Urazený tedy, ktorý ináčej na základe § 89 tr. p. právom mohol predpokladať, že aj jeho k súdu podané trestné oznámenie bude sdelené so štátnym zastupiteľstvom, písomne vyjadril v lehote uvedenej v § 17 zák. č. 108/1933, že žiada, aby obžalovaný bol stíhaný a aby ho zastupoval verejný obžalobca. Na základe tohoto vyjadrenia obžalovaného bola k súdu podaná verejná obžaloba v lehote uvedenej v § 17, odst. 1 a § 14, odst. 5 zák. č. 108/1933. Preto mylný je názor súdov nižších stolíc, že zmocnenie nebolo udelené urazeným v lehote uvedenej v § 14, odst. 5 zák. č. 108/1933. Rozsudok odvolacieho súdu trpí tedy zmätočnosťou podľa § 385, bod 1 c) tr. p. Najvyššiemu súdu však nebolo možno rozhodnúť vo veci samej, pretože súdy nižších stolíc, obmedzivši sa na rozhodnutie o správnosti udeleného zmocnenia, neurobili žiadnych skutkových zistení dotyčne dôkazu pravdivosti inkriminovaných tvrdení, ačkoľvek obžalovaný činil návrh v tomto smere a zo spisov neplynie, že by tu bol dôvod k vylúčeniu dôkazu pravdy podľa § 15 z. čl. XLI:1914, alebo podľa § 7, odst. 2 zák. č. 108/1933. Najvyšší súd postupoval tedy podľa § 35, odst. 1 tr. p. nov., urobil opatrenie, uvedené vo výrokovvej časti usnesenia, a zmätočnú sťažnosť naň poukázal.

## Čís. 5210.

Keď viacerí spolu a spoločne s tým spoločným úmyslom skutkom zle nakladali s poškodeným, aby ho usmrtili, sú všetci v smysle § 70 tr. zák. ako spolupachatelia zodpovední za smrť poškodeného aj v tom prípade, keď je zistené, že smrť nastala výlučne zlým nakladaním jedného z nich.

**Rozpor v smysle § 384, čís. 10 tr. p. vo verdikte porotcov je len vtedy, keď podstatné skutokové zistenia verdiktu si protirečia.**

(Rozh. zo dňa 31. januára 1935, Zm IV 621/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti O. M. a spol., obžalovaným zo zločinu úmyselného usmrtenia človeka atď., na základe verejného pojednávania čiastočne odmietol a čiastočne zamietol zmätočné sťažnosti obžalovaných.

#### Z d ô v o d o v :

V smysle § 384, č. 10 tr. p. za dôvod zmätočnosti uplatňuje obhájca obžalovaného O. M., že vraj je rozpor v enunciate rozsudku, lebo odpoveďou na prvú skutkovú otázku zistili porotcovia, že spoločník obžalovaného O. M. zapríčinil smrť poškodeného, preca mylnou vraj odpoveďou na 3. právnu otázku vyriekli, že obžalovaný O. M. sám slebo so svojím spoločníkom usmrtil poškodeného, čo vraj nebolo možné, lebo mrtvého človeka neľze usmrtiť, keby bolo aj pravdou, že ho aj obžalovaný O. M. bil. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná.

Keď viacerí spolu a spoločne s tým spoločným úmyslom bantujú skutkom poškodeného, aby ho usmrtili, sú všetci, ktorí poškodeného skutkom bantovali, v smysle § 70 tr. z. ako spolupáchatelia zodpovední za smrť poškodeného aj v tom prípade, keď je zistené, že smrť nastala výlučne následkom bantovania jedného z nich. V tomto prípade porotcovia zistili, že obžalovaný O. M. napadol J. B., ulapil ho kol tela, hodil ho na zem, takže J. B. padol na chrbát, pri čom mu všetky pušky vypadli z rúk a obžalovaný O. M. padol celým telom zpredu na J. B. V tomto okamihu spoločník obžalovaného O. M. zdvihol so zeme pušku O. M. a kým obžalovaný O. M. ležal na J. B., viac ráz, najmenej dva razy pažbou udrel J. B. do hlavy tak ohromnou silou, že mu rozdrtil pravú stranu obličaja, celú lebku a jej spodinu a prednú polovicu mozgu, do ktorého vnikly úlomky rozdrtených kostí, zuby a sanice, ako aj odtrhnuté pravé oko, následkom ktorého poranenia J. B. ihneď zomrel. Obžalovaný O. M. spadnúc spolu s J. B. na zem, ihneď vyskočil, uchopil pušku svojho spoločníka a jej pažbou udrel J. B. do pravej tváři zo všetkej sily. Odpoveďou, danou na 3. právnu otázku riešili porotcovia tú právnu otázku, či považujú obžalovaného O. M. za spolupáchateľa v zločine úmyselného usmrtenia človeka, alebo nie. Kladná odpoveď na túto právnu otázku nemôže byť v rozpore so skutkovými otázkami, lebo rozpor v smysle § 384, č. 10 tr. p. vo verdikte je tu len vtedy, keď podstatné skutkové zistenia verdiktu si protirečia. Tvrdenie, že právne posudzovanie zistených skutočností bolo mylné, môže byť dôvodom k uplatňovaniu materiálneho dôvodu zmätočnosti podľa § 385 tr. p., neľze však na tomto základe uplatňovať formálny dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 10 tr. p.

#### Čís. 5211.

**Pri použití násillia spadajúceho pod pojem § 345 tr. z. nemôže prísť v úvahu kvalifikácia činu podľa § 93 zák. čl. XII:1894.**